

sit niveau for forsknings- og udviklingsinvesteringer til 3 pct. af BNP i 2010, med 1 pct. stammende fra den offentlige og 2 pct. fra den private sektor. Rådet vurderer, at efterspørgselen på forsknings- og udviklingspersonale (eksklusiv ph.d.-studerende) i scenariet vil øges fra knap 32.500 i 2001 til knap 41.000 i 2010. Rådet anerkender dog samtidig, at det er meget vanskeligt at beregne den fremtidige efterspørgsel efter forskeruddannede. Generelt er rådets beregning baseret på, at andelen af forskeruddannede kan fremskrives lineært med den vækst i forsknings- og udviklingsudgifter, der skal til for at indfri målene på 1 pct. og 2 pct. af BNP i hhv. den offentlige og den private sektor.

Spm. nr. S 3539

Til fødevarerministeren (4/6 03) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor stort et subsidieelement der er indeholdt i USA's eksportkreditordninger på fødevarerområdet?«

Begrundelse

I svaret på spørgsmål nr. 69 til Europaudvalget (Alm.del. – bilag 940 – indiv. samling) oplyses nogle tal om omfanget af USA's eksportkreditordninger. Når man skal sammenligne med EU's dumpingstøtte – kaldet eksportrestitutioner – får man et meget stærkt misvisende billede ved blot at tage omfanget af kreditfaciliteten. Derfor ønskes oplyst, hvor stort støtteelementet skønnes at være.

Svar (16/6 03)

Fødevarerministeren (Mariann Fischer Boel): 15 OECD-lande har med støtte fra OECD arbejdet på udvikling af et fælles begrebs- og analysegrundlag vedrørende anvendelsen af statslige eller statsstøttede eksportkreditordninger. Arbejdet har været dybtgående og er afspejlet i rapporten »An Analysis of Officially Supported Export Credits in Agriculture« fra december 2000 (COM/AGR/TD/WP(2000)91/FINAL). Analysen er en empirisk undersøgelse af perio-

den 1995-1998 baseret på oplysninger fra deltagerne i gruppen. Dette begrænser mulighederne for sikre konklusioner især om senere års brug af eksportkreditter. Analysen drager bla. følgende konklusioner:

Eksportkreditter fra de 15 OECD lande omfattet af analysen steg samlet med 44 pct. fra 1995 til 1998. I 1998 stod USA for ca. 50 pct. af de samlede eksportkreditter, men for ca. 96 pct. af eksportkreditterne med en løbetid over et år.

I 1998 udgjorde eksportkreditter 5,2 pct. af den samlede eksportværdi. Forholdet eksportkreditter/eksportværdi for USA har ligget konstant på 4,6-4,9 pct. i årene 1995-97 men steg til 6,8 pct. i 1998. For EU er det tilsvarende forhold 1,7-1,9 pct. i 1995-97 og 2,2 pct. i 1998.

Subsidielementet (The subsidy rate), udregnet som den procentdel, som eksportkreditten reducerer nutidsværdien af omkostningen af den handlede vare med, bliver primo 1998 beregnet til samlet 2,6 pct. Dette svarer til »the level of distortion« pr. ydet enhed eksportkredit. Multipliseret med den samlede mængde eksportkreditter giver dette et samlet estimeret subsidielement (»Absolute level of distortion«) på 216,3 mio. USD fra de 15 landes eksportkreditprogrammer. USA's andel af det estimerede subsidielement er 88 pct. svarende til 191,2 mio. USD, eller en subsidy rate på 4,9 pct.

Beregningen af subsidielementet hviler på en række fundamentale forudsætninger, herunder at der ingen yderligere transaktionsomkostninger er udover »normal costs« og »fee of the programme itself« samt at alle fordele ved eksportkreditprogrammet går til importøren. OECD stiller selv spørgsmålstejn ved disse forudsætninger, hvilket alt andet lige peger i retning af et reduceret subsidielementet.

Subsidielementet er ikke jævnt fordelt på varegrupper. Analysen estimerer, at korn havde det største subsidielement svarende til, at den estimerede reduktion i omkostningerne for importører af korn var lig 0,6 pct. af den samlede eksportværdi i primo 1998.

OECD-analysen konkluderer, at eksportkrediters markedsforvridende potentiale i undersøgelsesperioden er lille, men dog finder sted og vil få stigende betydning. Ligeledes skal eksportkreditter ses som et af flere instrumenter, der har handelsforvridende effekter.